Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

KNABROSTRÆDE

HISTORISK-TOPOGRAPHISK BESKREVEN

VED

O. C. NIELSEN,

CASSERER, TOPOGRAPH.

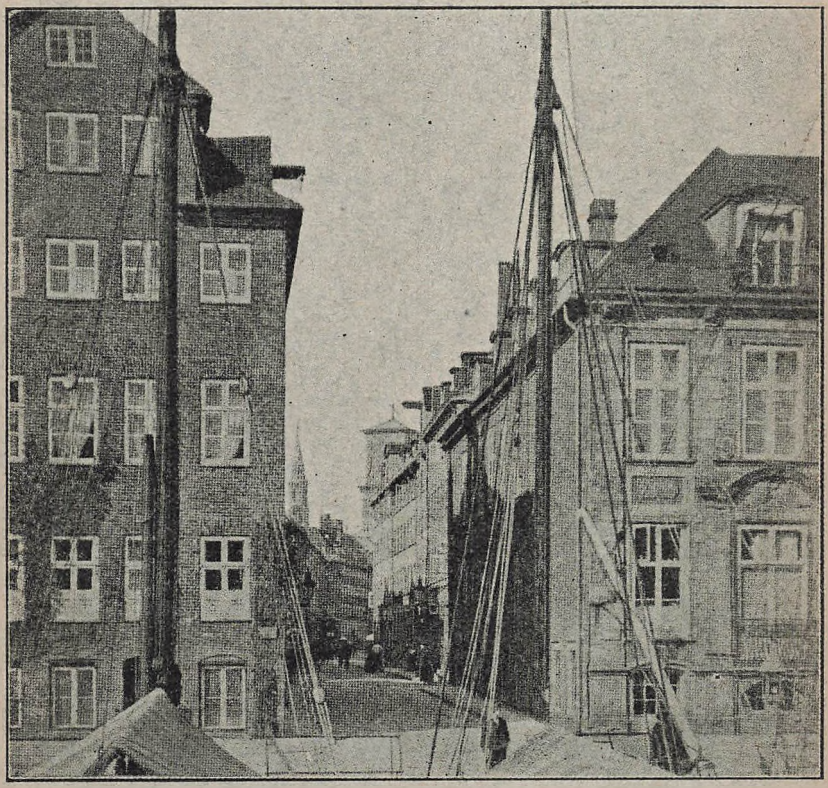

ARNOLD BUSCK

KJØBENHAVN

1923

KNABROSTRÆDE

HISTORISK-TOPOGRAPHISK BESKREVEN

VED

O. C. NIELSEN,
CASSERER, TOPOGRAPH.

ARNOLD BUSCK
KJØBENHAVN
1923

KNABROSTRÆDE

Denne gamle Gade er helt igennem interessant, idet den fra først til sidst har gennemgaaet en meget omfattende, ja næsten vidunderlig Udvikling.

Fra en ringe Begyndelse blev der i Tidens Løb føjet Stykke paa Stykke til mod Nord og Syd, indtil Gaden ikke kunde blive længere, fordi der saa fra begge Ender blev bremset for yderligere Udvidelser, og efter at Gaden saaledes havde faaet sin længste og nuværende Udstrækning fra Vimmelskaftet til Nybrogade, præsenterede den sig som en af Stumper og Stykker sammensat Gade, overskaaret af Brolæggerstræde, Kompagnistræde, Snare Gade og Magstræde.

I gammel Tid, da Vandet naaede op over nuværende Snare Gade og Magstræde, var Hyskenstræde og Badstuestræde de to eneste Gader, som førte mod Syd fra Vimmelskaftet ned til Stranden. Deraf kom det, at Badstuestræde oprindelig kaldtes Strandbadstuestræde, efter Strandbadstuen, som var beliggende i dette Stræde, et lille Stykke fra det østlige Hjørne af Kompagnistræde. Badstuestræde hører saaledes til de ældste Gader i Kjøbenhavn, og den menes at have været til i Byens Barndomstid, omend den først omtales i det 15de Aarhundrede. Den anden Gade, Hyskenstræde, skal ligeledes være en af Stadens ældste Gader.

Den ældste Del af Knabrostræde er Strækningen mellem Brolæggerstræde og Kompagnistræde, og det var til i 1496, og havde den Gang det ufuldkomne Navn „thet lille strede, som man gaar nether till Knud Schrifuers gord", men lidt efter lidt udviklede Strædet sig i sydlig

Retning ved Opfyldninger i Stranden, og i Begyndelsen af det 16de Aarhundrede ses Strædet at være ført ned til, hvor Snare Gade nu er. Endnu i 1511 existerede Snare Gade ikke, idet Slotsholms Kanalen paa hele Strækningen hen til Højbro da havde en saa betydelig Bredde, at Grundene paa den sydlige Side af Ladbrostræde, nu Læderstræde, strakte sig bagud til den flade Strand, og Vandet naaede op over nuværende Magstræde og helt op til Snares Gaard, nuværende Nr. 14 i Snare Gade, men ved de fra Tid til anden foretagne større og mindre Opfyldninger i Stranden blev Kanalen stadig smallere, og ved denne Fremgangsmaade havde man omsider indvundet saa meget Landomraade, at man ved Midten af det 16de Aarhundrede kunde tage fat paa Anlæggelsen af Snare Gade, og kort Tid efter paabegyndtes Anlæggelsen af Magstræde, men Arbejdet med begge Gaderne besværliggjordes paa dette opfyldte Terrain, og i den første Tid maa det være gaaet meget langsomt med Bebyggelsen, navnlig i Magstræde, siden Strædet ikke omtales med Navnet Magstræde før i 1563.

Ved de fortsatte Opfyldninger kunde Knabrostræde endelig forlænges ned til Nybrogade, hvis Anlæggelse paabegyndtes i 1684, efter at Møllebækken var bleven tilkastet i 1679.

Den 21de Oktober 1680 opstod en ret betydelig Ildebrand i Kompagnistræde, „hvorved den Kvadrat eller Firkant i Kompagnistræde, Knabrostræde, Brolæggerstræde og Raadhusstræde tilhørende Gaarde og Vaaninger ere afbrændte eller og blevne ruinerede og nedrevne, paa det Branden sig ikke videre skulde udbrede." Ilden begyndte i den som Legatstifter bekendte Brygger Jens Nielsen Halds Gaard i Brolæggerstræde og varede fra Kl. 8 om Aftenen til næste Morgen." Skaden vurderedes, ifølge den endnu bevarede Synsforretning, til 29,012 Rdl.

Tilbage var endnu Strædets Udvidelse mod Nord fra Brolæggerstræde, hvilken fandt Sted efter Brandkatastrofen i 1728. Denne store Ildebrand, som Staden hjemsøgtes af i det Aar, gav Anledning til betydelige Forandringer

i Kvarteret heromkring, og ved den Lejlighed blev Knabrostræde forlænget op til Vimmelskaftet.

Ved denne mægtige Ildsvaade nedbrændte hele Knabrostræde med omliggende Kvarter samt det med Bygninger opfyldte Areal fra Brolæggerstræde op til Vimmelskaftet. Da Kjøbenhavn nu skulde til at rejse sig efter denne Bybrand, der havde lagt store Dele af Staden i Aske, havde Regeringen omfattende Planer for, og der blev strax nedsat en Commission til Gadernes Regulering. I 1730 forelaa en omhyggelig udarbejdet Plan over, hvorefter Gaderne skulde være, og af Kortet ses det, hvilke Gader og Stræder der skulde nedlægges, ligesom der ved punkterede Linier er angivet, saavel de nye Gaders Løb og Udstrækning, som de gamle Gaders Udvidelse eller Fortsættelse, samt hvor man ønskede, at Gaderne skulde befries for de gamle Bøjninger eller Knæk, men saaledes paa een Gang at faa raadet Bod paa alle de gamle indgroede Skavanker, kunde man ikke eller rettere sagt, man gjorde ikke alvorlige Skridt til at benytte sig af den gode Lejlighed, der tilbød sig efter Branden til Gadernes Regulering, og langt den overvejende Del af dem beholdt deres bugtede og krogede Form, som de endnu har.

I denne Kant af Byen blev der dog iværksat adskillige af de planlagte Forandringer, saaledes blev Snare Gade reguleret og noget udvidet, Knabrostræde blev meget betydeligt udvidet paa Vestsiden og nu ført igennem fra Brolæggerstræde til Vimmelskaftet, hvortil medgik Grunde fra Nygade og Brolæggerstræde. Samtidig forsvandt det lille „Endeløsstræde", en fra Brolæggerstræde udgaaende cul de sac, som løb mod Nord, men var lukket ved den Ende, der vendte mod Vimmelskaftet, hvor det begrænsedes af nuværende Nr. 47.

Hvis Regeringens Planer var bleven realiseret Byen over i Henhold til det approberede Udkast, vilde dette have givet Staden et ganske andet Præg, og med lidt god Vilje fra Borgernes Side var man vel nok kommet over de økonomiske Vanskeligheder, men hvad der navn-

lig virkede hæmmende paa Gennemførelsen, var den nye Bebyggelse, hvormed det i Begyndelsen kun gik saare langsomt, fordi det skortede paa Materiale, Haandværksfolk og ikke mindst paa Penge. Alle de udstedte Anordninger om Grundmur til Gaden, og at Gaderne skulde være bredere og gaa i lige Linie, hvorved Byggegrundene blev formindsket og delt i Stumper og Stykker samt Forskrivninger om, hvorledes og hvor hurtig Husenes Opførelse skulde gaa for sig, bevirkede, at Befolkningen stillede sig stejl og umedgørlig over for de nye Planer. Regeringen havde jo let ved at befale, sagde man, men det var Borgerne, det kom til at gaa ud over, og disse vilde ikke lade sig tale til Fornuft.

Skønt der snart kom rigeligt af al Slags Byggemateriale, blev Resultatet alligevel, at endnu i Efteraaret 1730 boede Folk i Tusindvis paa den afbrændte Byes Ruiner, da man ikke kunde skaffe Penge til grundmurede Huse. Bønner og Klager strømmede ind til Regeringen, men den stod fast ved sit. Borgerne skulde dog nok vise, at de var de stærkeste, thi de lod simpelthen være med at bygge, de klistrede blot nogle primitive Boliger sammen op til Ruinerne, ogsaa her i Knabrostræde, og besluttede sig til at holde ud, indtil Regeringen blev ked af at vente.

Disse triste Tilstande herskede rundt om i Byen indtil Begyndelsen af 1731, da Regeringen endelig gav efter og slog af paa sine Fordringer, hvorefter det stod enhver frit for, om han vilde bygge Grundmur eller Bindingsværk, og man havde ogsaa opgivet at faa alle Gaderne reguleret ifølge Planen. Nu blev der Fart i Byggeriet, Gade op og Gade ned, den ene vilde ikke staa tilbage for den anden, og der blev en sand Kappestrid om, hvem der først fik sit Hus opført. Opbygningen gik særlig hurtig for sig, efter at der i 1731 var stiftet en Brandforsikringscasse, thi nu kunde Folk laane de fornødne Penge til at bygge for.

Haandværkere var strømmet til alle Vegne fra, og ved Begyndelsen af 1734 var Staden saa godt som genopbygget. Men Hastværk er Lastværk, og det gjorde sig

i høj Grad gældende ved disse i Huj og Hast opførte Huse, som hverken blev solide eller skønne at skue; de lignede næsten allesammen hinanden med store nøgne Facader, blottet for enhver Udsmykning og med en eller flere Kvistgavle ud mod Gaden.

Man har ved de senere foretagne Nedbrydninger af Ejendomme fra denne Periode kunnet constatere, baade hvor slet Arbejdet var udført og hvor lidet de Mennesker har bekymret sig om Brandfare, skønt de dog faa Aar i Forvejen havde været Vidne til de rystende Begivenheder og oplevet den ubeskrivelige Nød og Elende, som Brandkatastrofen havde medført.

Ved den næste Bybrand, i 1795, gik det atter haardt ud over Knabrostræde, idet den største Del af Gaden da nedbrændte, nemlig paa Vestsiden fra Nygade til Kompagnistræde og af den østlige Side, fra Vimmelskaftet ned til Snare Gade.

Som Knabrostræde har haft en møjsommelig og omskiftende Tilværelse, for at blive til det, den nu er, saaledes har man ogsaa i svundne Tider tumlet og regeret med Gadenavnet, og gennem en hel Serie af besynderlige og ejendommelige Benævnelser naaede man omsider til det triste Resultat at faa opstillet en sølle Forvanskning, idet der i Navnet Knabrostræde mangler det lille g, hvis Tilføjelse vilde genskabe det gamle Gadenavn „Knagbrostræde", efter en Gangbro „Knagbro" eller „Knarbro", som var Almuens Benævnelse paa Nybro, en 7—8 Alen bred Flydebro, der fra det østlige Hjørne af Strædet førte over til Slotsholmen, og hos Resen samt i Forordningen af 28de Juli 1684 kaldes „den nye Bro". Den hed ogsaa „Rødebro", saaledes i 1699, da der ansattes en Bromand, som skulde have Tilsyn med Broen.

Denne Bro var anlagt omtrent 1681 som en Forbindelsesbro over til Slotsholmen, og maatte træde i Stedet for den i 1668 nedbrudte Løngang, da der under Opfyldningsarbejdet paa Frederiksholm ikke kunde være nogen Udgang fra Slotsholmen den Vej.

I gammel Tid har der iøvrigt paa Strækningen mel-

lem Højbro og nuværende Raadhusstræde været flere Smaabroer, som forbandt Slotsholmen med Byen, saaledes den gamle Skibsbro Lathbro, som laa der, hvor Stranden gik op mellem Kompagnistræde og Magstræde, og Hyskebro eller Hysekebro for Enden af Hyskenstræde. I Løbet af det 16de Aarhundrede, fremtraadte ved Stranden en Bro, kaldet Langebro, Fiskerbro, den lange Fiskerbro eller den Gangbro ud mod Stranden, og den laa mod Øst nær ved Vejerhuset.

Naar Knagbro blev den gængse Benævnelse paa Nybro, kom dette af, at Broen var saa svag, at den knagede under Fodgængernes Fødder, og tillige var der paa denne anbragt Knager til at forhindre Passagen for andre end Fodgængere.

Den 28de November 1699 ansattes en Bromand, Ditlov Anderszen Lampe, der skulde have Tilsyn baade med Holmensbro og Rødebro. Bestallingen for Lampe lyder saaledes:

„F. 4. giøre alle vitterligt, at vi allernaadigst haver „bestilt oc antaget, saa oc etc. Ditlov Anderszen Lampe „til at være broeman for Holmens oc dend nye Røde „broe ved enden af Knabro stræde her udi voris etc. „Kiøbenhafn. Tji skal hand samme bestilling tilbør- „ligen betienne oc forestaa, saa at ingen med billighed „sig over hannem kand have at besværge. For hvil- „ken hans tienniste vi allernaadigst haver bevilget, at „hand maa oppebære oc nyde lige saadan rettighed, „som andre bromænd her i staden i saa maader sæd- „vanligen plejer at nyde.

„Forbydendis etc.

„ Hafniæ, dend 28. novembris Anno 1699.

Henimod 1726 var Knagbro bleven meget brøstfældig, og da den ansaas for overflødig, idet der ikke længere var Postcontoir paa Slotsholmen, blev den aldeles borttaget ifølge kgl. Befaling af 22de November 1726 „Om Nedrivning af den røde Bro“ stilet til:

De tilforordnede udi havne commissionen.

„F. 4. Vor synderlig bevaagenhed tilforn.

„Eftersom vi af een fra eder under den 9. novembris „sidstleden til os indkommen forestilling, hvorudi j „iblant andet allerunderdanigst indberetter, at j udi „følge af vores til eder den 14. junii udi indeværende „aar ergangne allernaadigste rescript strax haver la- „det foranstalte . . . .

„Hvad sig ellers anbelanger den over canalen imellem „Knabrostrædet og Slotsholmen anlagde gangbroe, „der skal være saa slette, at pælene og alt andet tøm- „merverk af ælde ganske skal være forraadnet og „færdige at nedfalde, da efterdi j formeene, at den „broe ud for Knabro strædet, som formedelst, at det „for nogle og trædive aars tiid siden værende post „contoir skal være bleven anlagt, meget vel skal kunde „undværes uden at bekostning paa nye broe burde „anvendes.

„Derefter j etc. Befalendes etc.

„ Friderichsberg slot, den 22. novembris Anno 1726.

Strædets første Betegnelse, i 1496, for den kun da existerende lille Strækning mellem Brolæggerstræde og Kompagnistræde, som før nævnt „thet lille strede, som man gaar nether till Knud Schrifuers gord", blev snart afløst af et nyt Navn, thi faa Aar efter var man her, som andre Steder i Staden, kommen bort fra saadanne lange og besværlige Gadebetegnelser, og som det ses af en Afskrift af et Brev, bærer Strædet i 1504 det korte og mærkelige Navn „Sædevan"; det kan ikke ses, hvorlænge det Navn var gældende, men da det omsider blev forkastet som ubrugeligt, har man nok ment, at nu var det bedst og rigtigst, at Strædet fik et Navn, der baade lød gammeldags og svarede til dets Form. Som det var den Gang, saaledes er det jo til Dels endnu den Dag i Dag, at Gaden beskriver en knækket Linie og ligesom krummer Ryg. Man hentede saa frem to ældgamle Udtryk, „Knage" og „Røg", som man satte sammen til Knagerøgstræde, og dette aparte og morsomme Navn slog an og blev almindeligt i det 16de Aarhundrede. Man har dog noget vanskeligt ved at forstaa, at et saa løjer-

ligt Navn, der tilmed faldt tungt i Udtalen, kunde trænge igennem, men det har vel ogsaa kun været, fordi det saa slaaende tilkendegav Strædets ejendommelige Form; knage var nemlig den gamle Stavemaade for knække og Røg betød Ryg, altsaa hed Strædet paa mere forstaaelig Dansk „Knækkerygstræde".

Det har sikkert forvoldt de brave Borgere en Del Besvær at udtale Knagerøgstræde, og hvad Stavemaaden angaar, har man rendt ganske rundt i det, saaledes nævnes „Store och Liden Knagerødstræde" i Synsforretningen i Oktbr. 1609 „Over Skure, Bislag, Kælderhalse og Rendestene". I Forordn. af 18de Marts 1620 „Om Gadernes Renlighed" skrives „Knagerychstrede". I Grundtaxten for 1661 anføres „Store och Liden Knagere Strede", og i Beregningen af Renovationsskatten for samme Aar siges „Store og Liden Knabberup strede" og i Grundtaxten 1668 er det endelig blevet til „Store og Lille Knardrup Stræde".

Det var overordentlig interessant at vide, om vore hedengangne Forfædre virkelig har været saa naive og nøjsomme, at de ikke blot har kunnet finde Morskab i saadanne curieuse Gadebetegnelser, men maaske ligefrem har søgt at overgaa hinanden i Retning af humoristiske Opfindsomheder paa dette Omraade, om det hele da ikke bundede i Ubehjælpsomhed eller Ligegyldighed, baaret oppe af en ubetvingelig Trang til Variationer. Man kan saa godt forstaa, at det tilsidst blev temmelig indviklet for Folk at finde ud af, hvad Gaden egentlig hed, naar nogle skrev Knagerøg og andre skiftevis Knagerød, Knagerych, Knagere, Knabberup og Knardrup.

I denne Forvirring af Betegnelser for en og samme Gade, er det let forstaaeligt, at man omsider kørte træt, og Resultatet blev, at man resolut casserede alle disse forvanskede og misforstaaede Gadenavne. Efter at det saaledes, trods ihærdige og velmente Forsøg, hidtil ikke var lykkedes at opstille et levedygtigt Gadenavn, var det meget naturligt og ligetil, naar man nu bestemte sig for, at Gaden skulde hedde Knagbrostræde, efter Knagbro for

Enden af Gaden. I Tidens Løb blev Knagbrostræde desværre til Knabrostræde, som jo intet siger, hvorimod Knagbrostræde fortæller alt. Forklaringen maa vel være den, enten at man fandt, at Knagbrostræde, med g, faldt noget tungt at udtale, eller fordi man havde faaet mere end nok af Knag og Knage. Knabrostræde blev det gældende, og staar endnu at læse paa Gadens Hjørner, men uophørlig vil det gøre Krav paa at faa sit g tilbage.

„Knagbro", dette Byens gamle Arvegods, kunde en tankeløs og ligegyldig Fortid give Slip paa, men Byens vise Mænd burde forlængst have betragtet det som en Æressag at tvinge Originalnavnet igennem uformindsket og derved vist det byhistoriske Minde den skyldige Respect. Vel er Slægt efter Slægt bleven fortrolig med Knabrostræde, uden g, men derfor bliver det jo ikke rigtigere; det bliver først rigtig, naar Knabrostræde engang maa vige for Knagbrostræde, og saa har man givet Gaden, hvad Gadens er.

Knabrostræde hører til de faa Gader, der er gaaet saa godt som uskadt ud af den Reformernes og Udviklingens Tidsalder, som fulgte efter Midten af forrige Aarhundrede, og bærer i det store og hele sit gamle Præg; dette gælder da navnlig den sydlige Del af Gaden, hvor Øjet møder gammelt paa gammelt, store og smaa Borgerhuse og gamle Pakhuse. Man vil særlig lægge Mærke til Nr. 30, Hjørnet af Nybrogade 14, dette solide og ærværdige Borgerhus, der er opført efter Bybranden 1728. Den gamle Gadedør ud til Knabrostræde er i den nyeste Tid bleven sat i ualmindelig smuk og pyntelig Stand og præsenterer sig fin og fornem med sin Rigdom af Prydelser over Døren og med sin Stentrappe, der paa gammeldags Vis rager et Stykke ud paa Fortovet. Motivet til denne skønne og stilfulde Dørindfatning er hentet fra den smukke nyrestaurerede Ejendom i Dronningensgade 62. Oven over Indgangsdøren staar Aarstallene 1733 og 1915, og paa Facaden ud mod Nybrogade staar med kæmpestore Jerntal, 1733, det Aar Huset blev genopført.

Ved sin Bygningsstil, Alder og Værdighed fortæller

denne Ejendom om svundne Tiders Sans for god Arkitektur, og der hviler en velgørende Stilhed og Hyggelighed over dette gamle Hus, som det staar der med alle sine Ejendommeligheder og Minder, uimodtagelig og uangribelig af nye Tiders Omskiftelser og Udvikling.

Knabrostræde har, som Følge af sin Beliggenhed, alle Dage været en rolig Gade med ringe Trafik og Færdsel, men den nye Tid fik dog alligevel Kig paa den og betænkte den med brede Fliser paa Fortovene og en forbedret Brolægning paa Kørebanen, hvad den trængte haardt til. Det havde været slet bevendt med Brolægningen her, saadan som det jo endnu er Tilfældet i ikke saa faa af de gamle Gader i den indre By. Brolægningen har altid været Byens svage Side. Til at begynde med brolagde man kun Hovedgaderne, og endda ikke før de var fuldt bebygget, men hvorledes var denne Brolægning i gammel Tid, ja, det har været noget i Retning af, hvad vi endnu kan se ude i Nyboder. Og Misèren bundede i, at det oprindelig paahvilede hver Husejer at sørge for Brolægning af Gade og Fortov ud for sin Grund til Gadens Midte, og saaledes var Forholdet endnu i det 16de Aarhundrede. Følgen af denne uheldige Ordning var, at Brolægningen trindt om i Staden blev i høj Grad uensartet og ujævn, det vrimlede med spidse og skarpe Sten, med Forhøjninger og Fordybninger, nogle Steder en høj, andre Steder en lav Brolægning. Af og til, naar Autoriteterne fandt Gadernes Tilstand utilladelig slette, tyede man til den Udvej at sprede umaadelige Masser af Sand i Gaderne, for dermed at stoppe Hullerne, og dette hjalp ogsaa i nogen Tid, men ved heftige Regnskyl og paa Efteraarsdage blev det hele opløst, Gaderne flød med Snavs og Ælte og var næsten ufremkommelige. Af Skade blev man dog omsider klog og indsaa, at hvad det gjaldt om, var at faa Brolægningen forbedret, men væsentlige Skridt i saa Henseende skete dog først efter Forordningen af 1764, thi efter denne skulde Brolægningen for hver Gade herefter foretages under eet og Udgifterne paalignedes Husejerne. Dette angik dog kun Kørebanen, hvorimod

det blev overladt til hver Ejer fremdeles at brolægge sit Fortov, som det passede ham.

Med denne nye Brolægning, som Kjøbenhavn fik efter 1764, hjalp man sig i lange Tider, og den blev ikke synderlig bedre langt ind i det 19de Aarhundrede, men efter Tidens Fordringer kunde man den Gang egentlig ikke kalde Kjøbenhavn for daarlig brolagt, det kunde man først sige om den samme Brolægning efter Midten af forrige Aarhundrede, da den rivende Udvikling maatte kræve en Brolægning, der kunde lette den stadig stigende Trafik og Færdsel. En Mængde Gader fik ogsaa ny Brolægning for sluttelig at blive asfalteret.

Den af Kraks Vejviser udgivne Bog „Minderige Huse" giver interessante Oplysninger om, hvilke kendte og ansete Personligheder, der har boet i Knabrostræde i Tidsrummet 1770 til 1870:

Nr. 3. Sølling, P. N., 1826, Commandeur og Vaterskout.
Lundbye, C. von, 1851 til 56 (1851 Captain ved det kgl. Artilleri, 1855 Major à la suite, Directeur for Armeens Materiel).

Nr. 6. Schwartz, F., 1811 til 21, Instructeur.
Paludan-Müller, Fr., 1838, cand. jur.
Kayser, C., 1846 til 47, Dr. med.
Kayser, H. H., 1846 til 47, cand. polyt., Tømmermester.
Colding, L. A., 1846 til 48 (1846 cand. polyt., const. Brolægningsinspecteur, 1848 const. Inspecteur ved Vandvæsenet).

Nr. 12. Thaarup, 1811, Amtmand.
Drewsen, J. C., 1813, Papirfabrikør, Oplag paa Børsen 4.
Reiersen, C., 1822 til 32 (1822 Secretair i højeste Ret, 1826 Assessor i Politiretten).
Hostrup, J., 1848, cand. theol.

Nr. 30. Knudsen, 1797 til 1802, Skuespiller.

I Knabrostræde er den ene Dag som den anden, her gaar Livet hver Dag sin rolige og vante Gang, upaavirket

af Storstadens pulserende Handelsliv og Røre, og som Vægterne sang

Naar Dagen skrider under
og Natten vælder ud . . .

falder der fuldkommen Ro og Stilhed over det gamle Stræde, men

Naar Natten flyer til skumle Grav
og Morgenrøden smiler . . .

vaagner det af Fortiden mishandlede Stræde op til nyt Liv i Forventning om, at den gryende Dag maa blive den sidste for Knabrostræde og den første for Knagbrostræde i ny og forherliget Skikkelse.

Tidligere udkommet af samme Forfatter:

„CHRISTIANS KIRKE“

„NYHAVN“

„NIELS HEMMINGSENS GADE“

„KNIPPELSBRO“

„DYVEKES GAARD“

„KØBMAGERGADE“

NØRREBROS BOGTRYKKERI
M. ERIKSEN FR. JØRDENSGADE 5